

се отмъни смъртното наказание на този престъпникъ?

Отговорихъ още по-смирено, че Тзинъ ми е билъ учителъ въ детинство и че днешната му пакостъ не ме кара да забравя миналитѣ услуги. Тоя отговоръ се хареса на управителя.

— Добре, — каза той, — щомъ се застъпвашъ ти, готовъ съмъ да помилвамъ бившия ти учителъ. Подарявамъ му живота и го осждамъ на *Kea* и на излагане по площадитѣ и улицитѣ на Пекингъ въ продължение на три дни. Внимавайте всички и треперете!

Kea — това е тежка дъска съ дупка въ срѣдната. Тя се нахлузва на врата на престъпника. Съ нея го водятъ по улицитѣ. Въ време на това наказание той не може нито да легне, нито да се храни самъ. Хранятъ го стражаритѣ.

Макаръ това наказание да е много унизително, Тзинъ изслуша присъдата си съ радостъ. Той обсипа съ благословии не само сждията си и мене, но и всички, които бѣха тамъ. Обаче, не му позволиха да дърдори много. Свързаха го и го отведоха въ затвора, а азъ, като поблагодарихъ управителя за милостта му, върнахъ се въ къщи при баща си.

Цѣли два дни нищо се не знаеше за резултата отъ изпититѣ. Дали не бѣхъ направилъ нѣкоя груба грѣшка въ съчинението си? Дали Тзинъ поправи всичко добре? Тѣзи въпроси ме вълнуваха и тревожаха, додето залѣпяхъ по улицитѣ обявитѣ за издържалитѣ изпита.

Най-после списъкътъ бѣ залѣпенъ и азъ съ голѣма радостъ видѣхъ името си, едно отъ първитѣ. Баща ми, толкова сдържанъ винаги, сега не се стѣсняваше да изказва радостта си. А се радваше по две причини: радваше се за мене, радваше се, че